ISSN 2585-9552

Spojenectvo s Máriou

Číslo 2 december 2018 I. ročník

A Slovo sa Telom stalo

Drahí priatelia,

Vítame ťa, sväté Dieťa, nebeský náš Pane,
ktorý si sa nám narodil v Betleme na slame.
V chudobe si prišiel k nám spasiť duše naše,
brány nebies otvárať dušiam našim k spáse.

Slová tejto krásnej slovenskej vianočnej piesne nám ukazujú pravdu o narodení nášho Spasiteľa Ježiša Krista. Občas sa iste každý veriaci zamýšľa nad Jeho človečenstvom. Dokonca aj my, katolíci, môžeme podľahnúť pokušeniu vnímať Ho ako akúsi legendárnu alebo mytologickú postavu. Ale je to práve malý Ježiško, ktorý prichádza na svet ako zraniteľné malé dieťa v chudobnej maštali. Boh - človek žil 33 rokov tu na zemi, učil, uzdravoval chorých, vyháňal zlých duchov, kriesil mŕtvych. To on bol ukrižovaný za naše hriechy a tretieho dňa vstal z mŕtvych.

V tomto vianočnom čísle sa chceme viac venovať fenoménu človečenstva nášho Spasiteľa. Azda nám k tomu pomôžu zamyslenia kardinála Giacoma Biffiho, spracované v článku Ježiš - skutočný človek.

Pretože k Vianociam neodmysliteľne patrí práve narodené Božie Dieťa, v jednom zo článkov sa pokúsime priblížiť, ako Dieťatko Ježiša vnímali a uctievali známi svätci.

Od prvého vydania nášho spoločného časopisu sme od Vás dostali veľké množstvo listov, rozhodli sme sa teda zaradiť od tohto čísla pravidelnú rubriku „Listy od priateľov“, v ktorej by sme radi uverejňovali aspoň časť z toho, čo nám Vy, naši milí čitatelia, píšete. Už teraz je nám však jasné, že bude veľmi ťažké medzi Vašimi listami vyberať. V každom prípade za ne veľmi ďakujeme.

Ďalšou pravidelnou rubrikou, s ktorou sa naši čitatelia budú od tohto čísla stretávať, bude „Slovo kňaza“, tentoraz, ako inak, než na vianočnú tému sa úlohy zhostil dôstojný pán Radovan Rajčák.

Drahí priatelia, blížia sa sviatky Božieho narodenia. Prijmite, prosím, od celej redakcie „Spojenectvo s Máriou“, čo najsrdečnejšie želanie požehnaného prežitia týchto dní Vám i Vašim blízkym. Nech v nás všetkých Spasiteľ, narodený v Betleheme, znova zapáli kresťanskú horlivosť, poteší plačúcich, posilní slabých, poteší zarmútených a všetkých nech zahrnie milosťami, tak potrebnými v nastávajúcom roku 2019!

V Ježišovi a Márii
Vladimír Kmeť
šéfredaktor

OBSAH

A Slovo sa Telom stalo...

Ježiš – skutočný Človek 4

Keď prišiel Spasiteľ na svet 9

Dieťatko Ježiš v živote svätých 14

Sväté vzory:

Svätý Ján Bosco - duchovný obor . . . 17

Slovo kňaza:

A Slovo sa Telom stalo 20

Naše akcie 22

Listy od priateľov 24

Prečo Matka Božia plače? 26

Pútnické miesto: Modranka 28

Obálka:
Matthias Stom,
Poklona Troch Kráľov
fot. wikimedia commons

Ježiš – skutočný Človek

Ježiš Kristus, ktorý sa narodil z Najsvätejšej Panny Márie, je našim Bohom, Pánom a Spasiteľom. Je skutočným Bohom a skutočným Človekom. Nie príliš často sa však zamýšľame nad Jeho človečenstvom. Aké bolo?
» **str. 4**

Svätý Ján Bosco - duchovný obor

Pápež Pius XI. pri kanonizácii nazval sv. Jána Bosca „duchovným obrom“ a dodal: „V jeho živote sa stalo nadprirodzené takmer prirodzeným, nezvyklé zvyčajným.“ Pán Boh, posielajúc tohto obra na svet, si spravil z človeka XIX. storočia svojský žart.
» **str. 17**

A Slovo sa Telom stalo

„Et verbum caro factum est et habitavit in nobis.“ (A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami.) Ako ľudia ponorení do života zisťujeme, že sme poznačení hriechom. Vidíme to na našich slabostiach, nerestiach, na zlozvykoch. Základom tohto je jednoducho pýcha, ktorá je hriechu vlastná. Jej vrcholom bol moment zlyhania našich prarodičov Adama a Evy v rajskej záhrade, ktorý na sebe od tej chvíle nesieme.
» **str. 20**

SPOJENESTVO S MÁRIOU

ŠÉFREDAKTOR
Vladimír Kružík

ČLENOVIA REDAKCIE
Branislav Michalka, Andrej Ralbovský

GRAFIKA
Martin Matušák

VYDAVATEĽ A DISTRIBÚTOR
Nadácia Slovakia Christiana

ADRESA REDAKCIE
Palackého 4, 811 02 Bratislava
tel.: 02 / **222 000 63** (po-pia 8.30-16.00 hod.)
e-mail: redakcia@spojenectvosmariou.sk
webová stránka: www.slovakiachristiana.sk

Náklad: 34 000 kusov
Registrácia na Ministerstve kultúry SR pod číslom 5682/18
ISSN: 2585-9552
Vychádza štvrťročne. Nepredajné.

Ježiš – Skutočný Človek

Ježiš Kristus, ktorý sa narodil z Najsvätejšej Panny Márie, je naším Bohom, Pánom a Spasiteľom. Je skutočným Bohom a skutočným človekom. Nie príliš často sa však zamýšľame nad Jeho človečenstvom. Aké bolo? Vieme, že náš Pán sa nám stal podobným vo všetkom, okrem hriechu. Ale čo to v skutočnosti značí? Drahí čitatelia, navrhujeme vám, aby sme sa prizreli viac na ľudskú podstatu nášho Pána, majúc za sprievodcu nedávno zosnulého bolonského arcibiskupa, kardinála Giacoma Biffiego a jeho knihu Stred vesmíru a dejín.

Pán Ježiš, ako o tom svedčí evanjelium, sám seba často označoval ako Syna človeka. A nie je ťažké skonštatovať, že tento termín vymedzuje Človeka jediného v jeho podstate. Možno povedať – Človeka v plnom zmysle toho slova – oslobodeného od hriechu a uskutočňujúceho najlepšie dokonalosti ľudskej prirodzenosti.

Od počiatku vládla v Cirkvi skutočná istota o človečenstve Ježiša Krista: o tom, že jedol, spal, podliehal únave, taktiež utrpeniu, mal ľudské pocity.

Zároveň však Cirkev zdôrazňovala, že náš Pán bol dokonalejším človekom, než sme my. Bol človekom ideálne slobodným, riešiacim každú situáciu v pravde. Aj napriek strašnému utrpeniu kríža, rozhodol sa oslobodiť od reakcií tak ľudských, akými sú pomsta či zlorečenie. Modlil sa za zločincov, ktorí ho pribili na kríž a tupili ho. Ešte aj keď visel na kríži, rozhodol sa udeliť milosť – najbližším, dobrému lotrovi i svojim trýzniteľom. Jeho osoba v nás vzbudzuje túžbu napodobňovať Majstra a nasledovať Ho.

Odev

Ako chodil Ježiš z Nazareta oblečený? Napriek názoru mnohých musíme povedať, že bol oblečený dobre – tak ako horliví Izraeliti, ako predstavitelia vyšších spoločenských tried, ktorí vykladali Zákon. Je pravdou, že napomínal farizejov a vykladačov Písma, že z dôvodu márnivosti majú príliš veľké pletené ozdoby na šatách (por. Mt 23, 5), avšak aj On nosil ozdobný lem, ako môžeme usudzovať z príhody o uzdravení ženy trpiacej krvotokom (por. Mt 9, 20-22). Tunika, ktorú nosil, nebola bežnej výroby, bola utkaná v jednom celku bez švov, takže vojaci pod krížom ju nechceli trhať,

aby nestratila na hodnote, ale hádzali o ňu lós.

Oči a vonkajší vzhľad

Vo vzhľade človeka je jeden prvok, ktorý, aj keď je fyzického charakteru, býva odrazom duchovného života. Je to krása očí. Ježišove oči museli byť isto výnimočné, prenikavé a akoby magnetizujúce. Kto ich raz uzrel, nikdy na ne nezabudol. Len tým spôsobom môžeme vysvetliť nezvyčajné množstvo spomienok, v ktorých evanjelisti upozorňujú na Kristov vzhľad.

V príbehu z evanjelia sv. Lukáša čítame, ako istá neznáma ctiteľka nedokázala potlačiť svoj entuziazmus a prerušiac Ježišovu reč, predstavuje nám neprehliadnuteľný jav fascinácie mladým prorokom z Nazareta - „Blahoslavený život, ktorý ťa nosil a prsia, ktoré si požíval“ (Lk 11, 27) - ktorý vzbudzoval obdiv samotnou svojou prítomnosťou a očarujúcou povahou.

Dôstojnosť a vážnosť

Musíme zdôrazniť, že celkový spôsob správania nášho Pána bol naplnený dôstojnosťou a vážnosťou. Každý, kto sa na neho obracal, aj keď išlo o cudzinca, konal tak s oslovením Pane (napríklad počas stretnutia s kanánskou ženou). Neskôr ho oslovovali Učiteľ (tak sa na neho obracali aj protivníci – napr. farizeji či saduceji).

Jeho dôstojnosť mu umožňovala priateliť sa s najvýznamnejšími osobami - známymi farizejmi, ktorí ho nejedenkrát hostili na obedoch, či na pohoršenie jeho protivníkov – s bohatými a odsudzovanými colníkmi.

A vlastne preto, že bol všeobecne považovaný za Majstra, mohol oficiálne hlásať Slovo Božie v synagógach.

Pán Ježiš sa nijako nebránil tomuto osloveniu. Svojim protivníkom povedal: „Vy ma oslovujete Učiteľ a Pane a dobre hovoríte, lebo to som.“ (Jn 13,13)

Zdravie a vitálnosť

V evanjeliových správach sa Ježiš javí ako človek zdravý, fyzicky zdatný, odolný voči únave a rôznym biedam. Deň započínal veľmi skoro: Včasráno, hneď na úsvite, vstal a vyšiel von. Utiahol sa na pusté miesto a tam sa modlil (Mk 1, 35). Veľmi dobre znášal útrapy práce, ktorá sa často stávala vyčerpávajúcou. Až do noci ho navštevovali davy – chorí hľadali úľavu, hľadači Pravdy prosili o vypočutie. Protivníci ho zaťahovali do nekonečných diskusií. Očividne, tak ako každý, cítil únavu, ako o tom svedčí napríklad

Fot. Dionedia/FPM

fragment z Evanjelia sv. Jána (Jn 4,6).

Bol pútnikom sveta. Jeho služba bola neustálym putovaním naprieč celou Palestínou i ďalej až do Cézarey Filipovej, či do oblastí Týru a Sidonu. Ostatne, jeho púť z Jericha do Jeruzalema bola prvotriednou ukážkou vytrvalosti.

Spoločenské vzťahy

V prípade Ježiša Krista môžeme bez akejkoľvek pochybnosti povedať, že nemal nijaké sociálne zábrany. Adresátmi jeho učenia boli predovšetkým pastieri, rybári, robotníci a roľníci, ale obracal sa aj na ľudí z vysokých kruhov, kultúrnych aj intelektuálnych, akými boli farizeji a zákonníci.

Faktom však je, že privilegovanými boli u neho ľudia úbohí a ubiedení: „Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vás posilním.“ (Mt 11, 28)

To poukazuje na skutočnosť, že nie predstavitelia najvyšších vrstiev sú uprednostnení v ohlasovaní pravdy: „Skryl si tieto veci pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým.“ (Mt 11, 25) Avšak nepovažuje za stratený ani čas strávený v rozhovoroch s „učeným Izraelitom“ Nikodémom.

Jasnosť ideí

To, čo najviac ohromuje v Spasiteľovom učení, je neobvyklá jasnosť ideí. Všetko je prezentované jednoznačne a jednoducho.

Utiekanie sa k subjektivizmu, k nejednoznačným formuláciám (možno; podľa mňa), ktoré je také časté v našich výpovediach, nikdy nevystupuje v jeho príhovoroch. Ježiš sa nikomu nelíška, nikomu sa neprispôsobuje. Manifestuje pevnosť, jasnosť a vznešenosť svojho učenia.

Nenachádzame v ňom nič z mysliteľa, odtrhnutého od života. Uvažuje aj o najmenších veciach. Nie je v ňom nič ani z nadčloveka, ktorý považuje za nehodné zoberať sa bezvýznamnými udalosťami.

Spasiteľ sa javí ako pozorovateľ v plnom význame toho slova – zaujatý a súcitiaci. Svedčia o tom všetky jeho výroky. Táto citlivá vnímavosť pre bežný život a jeho uplatnenie v najvznešenejšom uvažovaní mu umožnili prihovárať sa všetkým bez rozdielu.

Absolútna sloboda

Pán Ježiš sa javí ako dokonale slobodný človek. Nikto ho nedokáže odvrátiť od vyplnenia jeho poslania – ani jeho nepriatelia, ani priatelia.

Spasiteľ vládne absolútnou schopnosťou rýchleho rozhodovania, správnych rozhodnutí a pridŕžania sa pevných zásad.

Ježiš je slobodný aj voči názorom druhých. Nijako sa netrápi zlostnými a nepodloženými hodnoteniami, aké mohli o ňom ľudia vytvárať. Ide svojou cestou, aj za cenu pošpinenia svojho dobrej povesti: „Prišiel Syn človeka, je a pije, a hovoria: „Hľa, pažravec a pijan, priateľ mýtnikov a hriešnikov!“ (Mt 11, 19)

Môžeme povedať, že aj sám na seba vzťahuje radu, ktorú dal druhým: „Beda ak vás budú všetci ľudia chváliť, lebo to isté robili ich otcovia prorokom.“ (Lk 6, 26).

Táto dokonalá sloboda a nezávislosť však nevylučuje súcit s utrpením iných. Vidí bôľ matky, ktorá ide na pohreb jediného syna, reaguje na

správu, že zástupy ľudí sú hladné, je mu ľúto ľudí zatratených.

V istých situáciách dáva priechod svojmu hnevu, obzvlášť v reči proti zaslepeným farizejom, ktorí popierali pravdivosť zázrakov ním vykonaných.

Priazeň a láska

Okrem Božej milosti, ktorou obdaroval celý svet, spomínajú evanjeliá aj Ježišovu osobitnú priazeň voči apoštolom, ako aj ľudskú lásku voči rodine v Betánii - Marte, Márii a Lazarovi.

Známa je tiež jeho vrúcna láska k deťom: „Nechajte deti prichádzať ku mne! Nebráňte im, lebo takým patrí Božie kráľovstvo. ... Potom ich objímal, kládol na ne ruky a požehnával ich.“ (Mk, 10, 13 - 16)

K ženám pristupoval vždy s jemnosťou a taktnosťou, a často ich bránil. Scéna záchrany pred ukameňovaním hriešnice je toho najlepším príkladom (por. Jn 8, 1 - 11).

Plač a radosť

Výnimočná je u nášho Pána jeho psychická stabilita a sebaovládanie (zachoval si ho i vtedy, keď silnými slovami napomínal pokrytcov, či vyháňal kupcov z chrámu).

Ježiš zostal pokojný v čase búrky, keď lodi hrozí potopenie. S ohromnou duchovnou mocou, akoby ho hypnotizoval, sa postaví davu v Nazarete, ktorý ho chce zabiť (porov. Lk 4, 28 - 30). Avšak napriek tomu nemá nejaké nadľudské city. Veľmi sa rozrušil a dojal, nad správou o smrti priateľa Lazara (porov. Jn 11, 33 - 36).

"Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň." (J 8, 7)

Fot. Dionedia/FPM

Vedel sa smiať aj baviť (ako napríklad na svadbe v Káne Galilejskej). Keď mal pred sebou ľudí strápených a vyčerpaných, utešoval ich a posilňoval. Dovolávajúc sa príkladu Pána Ježiša, sv. Pavol hlásal kresťanom zlaté pravidlo chovania (správania):„ Radujte sa s radujúcimi, plačte s plačúcimi!“ (Rim 12, 15)

Srdce a vlastenectvo

Srdce Pána Ježiša je srdcom Izraelitu. Miluje a uprednostňuje svoju vlasť a ľud; k nemu sa cíti byť poslaný v prvom rade (porov. Mt 15,24). K svojmu ľudu a vlasti posiela tiež apoštolov na prvú misiu (Mt 10, 5 - 6). Tým sa nijako nevylučuje všeobecné hlásanie evanjelia všetkým ľuďom.

Tradicionalista

Z času na čas sa objavia autori, ktorí považujú Ježiša za politického revolucionára či sociálneho agitátora, ale svedectvá dokazujú niečo úplne opačné. Skôr by sme ho mohli nazvať tradicionalistom. Je praktizujúcim židom, zachovávajúcim všetky zákonné tradície svojho národa. Každú sobotu chodil do synagógy. Každý rok slávil Paschu podľa predpísaných obradov. Platil chrámový poplatok. Jeho tradicionalizmus je konzekventný: zachováva všetky predpisy Zákona.

Prístup k peniazom

V protiklade k tomu, čo sa na túto tému niekedy písalo, Ježiš nedémonizuje peniaze. Uchováva ich a dbá o dobré finančné základy svojho pôsobenia. Jeho malé spoločenstvo má predsa ustanoveného pokladníka (porov. Jn 12, 6; 13, 29) a prijíma finančnú pomoc: ... a s ním Dvanásti a niektoré ženy, ktoré uzdravil od zlých duchov a z chorôb: Mária, zvaná Magdaléna, z ktorej vyšlo sedem zlých duchov, Jana, žena Herodesovho správcu Chúzu, Zuzana a mnohé iné, ktoré im vypomáhali zo svojich prostriedkov (Lk 8, 1 - 3).

Sprac. BB

Spracované podľa: Giacomo Biffi, *Ježiš. Centrum vesmíru a dejín.* Krakov, 2001, s. 27-64.

Keď prišiel Spasiteľ na svet

Keď Eleazar prišiel domov, ľahol si. Ale zaspať nijako nemohol. Zážitky poslednej hodiny ho veľmi vzrušili. I usalašil sa vo svojom kútiku a zavolal nevestu:

„Sanha, odkedy sa poznáš so svojou priateľkou, ktorá bola teraz tu?“

„Oj, poznám sa s ňou už oddávna. Boli sme skoro päť rokov spolu medzi pannami v chráme. Už ako dieťa prišla medzi ne, a keď som sa musela vrátiť ku chorej matke, ona ešte ostala tam. Ach, Mária bola taká dobrá a taká pobožná!“

„A keď bola tu, nevidelo sa ti na nej nič neobyčajné? Ja sám neviem, čo si mám myslieť o tej žene. Zdá sa mi, že je prorokyňou. A ako sa modlila! Človek cíti úctu pred ňou ani pred kráľovnou. A ako sa láskavo so mnou rozprávala! Eh, taká nevesta by mi bola milšia ako ty!“

„Otecko, máš pravdu. Nikdy mi ani na um neprišlo prirovnať sa k Márii. Odkedy ju poznám, vždy bola svätou pannou, takou pobožnou a nevinnou! A azda ani anjeli Boží nevedia sa tak modliť ako ona. Skoro každý deň dávali nám ju za príklad, aby sme ju nasledovali, a všetci sme ju mali srdečne radi. Hoci bola ešte veľmi mladá, prevýšila nás všetky v čnostiach. Tak si myslím, že na Sione nikdy nebývala svätejšia deva ako Mária...“ „Otče,“ vzdychla si bolestne Sanha nakoniec, „ach, keby si radšej nebol vyhnal Máriu od nás! Mohla si odpočinúť na mojom mieste, bola by som jej ho vďačne prepustila.“

Táto jemná výčitka znovu rozbúrila starcov hnev. Nahnevaný odsekol: „Len už buď ticho so svojimi vývodmi! Keby si ma nebola tak často hnevala, nebol by som teraz taký prchký! Úbohej ženy mi je tak ľúto, ale keď sú obaja už raz von, tak nech už tam ostanú. Zamrznúť nezamrznú, o to som sa postaral, neboj sa. A teraz mi už daj pokoj. Chcem spať!“

Nespali však dlho. Netrpezlivé búchanie na dvere prebudilo o chvíľu Eleazara i Sanhu z prvého spánku. Sanha preľaknutá otvorila oči. Bola ešte hlboká tma. Tušiac nešťastie, chytro vstala, v strachu chytro pohádzala šaty na seba a na ohnisku v popole hľadala žeravý uhlík, aby zapálila svetlo.

Na dvere neprestávali klopať. Ktosi zavolal: „Eleazar! Eleazar! Vstaň, stalo sa čosi zázračné!“ Eleazar poznal Obedov hlas. „Už idem, starý blázon! Čo búriš v noci a nedáš spať poriadnym ľuďom? Vari vás vlk navštívil? A či... počkaj, človeče, vari Henocha stihlo nejaké neštastie?!“ „Stalo sa čosi neslýchané, zázračné. Ó, Eleazar! Videli sme anjelov. A počuli sme anjelský spev a nebeskú hudbu. Len otvor, rozpoviem ti to!“

Obed vzrušený a trhanými slovami rozprával zadivenému Eleazarovi, čo zažili vonku na paši, ako potom leteli do mesta a ako našli všetkých obyvateľov v hlbokom spánku. Zašli aj do verejných nocľahární, hľadali a dopytovali sa všade na novonarodené dieťa, ktoré malo ležať v jasličkách, ale všade ich odpravili ako bezočivých rušiteľov nočného pokoja. A teraz sami nevedeli, kde by mali ísť hľadať dieťa.

„Pomysli si len,“ doložil Obed, „to zázračné dieťa leží vraj v jasliach! To anjel výslovne povedal.“

„V jasliach?“ čudoval sa Eleazar. „Možno ste spali a snívalo sa vám?“

„Nie!“ bránil sa Obed podráždene. „Nespali sme a bedlili sme ako ty teraz. Henoch je svedok. No, Henoch, povedz,

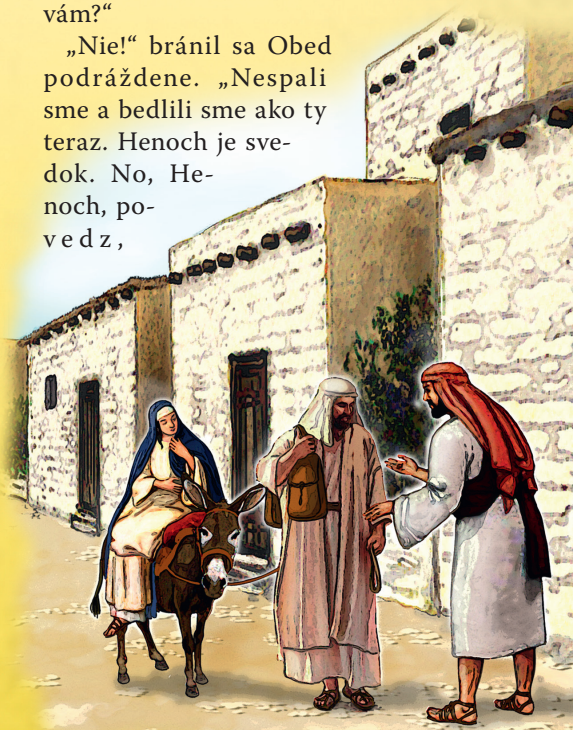

či je nie tak, ako som rozprával!“ obrátil sa Obed k Henochovi, ale Henoch sa neozýval. Ale ostatní všetci zvolali: „Obed hovorí pravdu! Všetko sa stalo tak, ako práve rozpovedal. Ani sme nespali, ani sa nám nesnívalo!“

„Ale kde sa podel Henoch?“ spýtal sa potom ktorýsi z chlapov. „Veď bol medzi nami, keď sme išli!“

„Išiel popri mne hen za roh, akiste k Achazovej maštali,“ povedal Izmael. „Hádam išiel pozrieť chorého vola, ktorého vám Achaz zveril do opatery.“

Vtom chlapi počuli rezké kroky za sebou a z tmy vynorila sa Henochova postava.

„Otče! Sanah! Priatelia!“ zvolal Henoch radostne. „Našiel som ho! Našiel som Spasiteľa sveta! Našiel som zázračné dieťa v jasličkách!“

„Kde? Kde je?“ volali pastieri jeden cez druhého a obstúpili šťastného kamaráta.

„Tam, v Achazovej maštali! Neviem, ako sa tí ľudia ta dostali. Z dier nad vchodom čosi svietilo, a to ma prividelo na pravú stopu! Poďte! Poďte a uvidíte sami.“

Starcovi bolo všelijako okolo srdca. Že cudzia žena, ktorú pred niekoľkými hodinami nechcel prichýliť a vyhnal ju z domu, stala sa matkou, to sa mu nezdalo divné. Ale že anjeli plesali nad jej dieťaťom? A predsa! Ó, Bože! Čo to len vykonal vo svojom prekliatom hneve! Túto chudinu, ktorá porodila Mesiáša, vyhnal do maštale! Eleazar si ťažko vzdychol a povedal Sanhe trasúcim sa hlasom: „Dieťa moje! Ak je tvoja priateľka Mesiášovou matkou, vtedy beda mi!“

Došli k Achazovej jaskyni. Pastieri už boli dnu, ale dvere nechali otvorené. Jasná a príjemná žiara, ktorá lahodila oku, prebíjala sa dverami a puklinami a rozlievala sa po susedných poliach. Eleazar spozoroval, že dvere sú otvorené, a preto sa poponáhľal.

V jaskyni bolo vidno ako vo dne. Celá bola ožiarená obdivuhodným tajomným svetlom. Svetlo sa šírilo od nebesky krásneho dieťaťa, ktoré ležalo v úzadí jaskyne v starých drevených jasliach. V biednej kolíske bolo trochu slamy a sena, a dieťa bolo obvinuté plienkami. Z oboch strán pri roztomilom neviniatku kľačali Jozef a Mária a vo slastnom vytržení hľadeli na drahocenný poklad, ktorý im Boh zveril. Ich srdcia oplývali nebeskou radosťou a sladkým pokojom, takže celkom zabudli na seba aj na svoje okolie.

Tu sa Eleazar hodil k Márii na kolená. Prosebne zopäl ruky a slzy mu zrosili zvädnuté líca a šedivú bradu: „Mária, odpusť mi pre toto dieťa, čo som ti zlého urobil!“ Bolestne a ťažko vzlietli tieto slová z trasúcich sa pier dojatého starca. Mária sa láskavo obrátila k nemu: „Neplač, otče. Bola to vôľa Všemohúceho, aby sme sa sem uchýlili. Ty si nám len ukázal cestu sem.“ Eleazar s prekypujúcou vďačnosťou chytil Márii ruku a úctivo ju pobozkal. Potom si utrel slzy a pomaly vstal. Zahľadel sa znovu na dieťa, ktoré neprestávalo plakať,

a zazdalo sa mu, že uhádol príčinu jeho sĺz. Novonarodeniatko iste plakalo od zimy. A už sa aj predieral pomedzi okolostojacich a ponáhľal sa domov. V izbe ešte horel kahanec na stole, Sanha ho zabudla v náhlosti zahasiť. Eleazar sliedil po izbe. Hľadal niečo, čím by skrehnuté dieťa ochránil pred zimou. Jeho zrak padol na kožuch, ktorý mu nedávno Sanha ušila z ovčích koží. Bez rozmýšľania ho vzal, zhasil svetlo a náhlil sa k jaskyni.

Ešte nedošiel ku dverám, keď vyšli ostatní pastieri v živom rozhovore a rozchádzali sa. Z ich slov vyrozumel, že idú po dary, aby zmiernili biedu, ktorú videli v maštali. Už len Henoch a Sanha kľačali pri nazaretskej rodine. Obaja hľadeli prehovoriť Máriu a Jozefa, aby sa presťahovali k nim do izby. Eleazar sa tiež pridal k nim a horlivo prosil. Ale Mária nechcela:

„Milí priatelia, pohovoríme si o tom až zajtra. Vôľa Najvyššieho zaviedla nás do maštale, nuž aj s týmto príbytkom sme spokojní.“

Eleazar si teraz kľakol k jasličkám a uzimené pacholiatko prikryl mäkkým teplým kožuchom. Oči mu pritom žiarili radostným šťastím a ústa mu šepkali: „Tento kožuštek ti darujem, milé, sladké dieťatko. Búvaj len sladko a zabudni, že sa starý Eleazar tak tvrdo zachoval k tvojej matke!“

Jeden za druhým poprichádzali aj ostatní pastieri. Každý prišiel s darom, aký kto mohol v noci napochytre nájsť a doniesť.

Jeden doniesol chleba, druhý ovocia, tretí s uveličenou tvárou daroval pár holubov, ktoré doposiaľ akiste opatroval ako svoje jediné potešenie.

Posledný prišiel Obed. Staré nohy neniesli ho už tak chytro, ako si želalo jeho srdce. A nevrátil sa sám, ale prišla s ním aj jeho žena Salome. Zabehol až domov, zobudil ju a zvestoval jej zázračnú novinu o anjeloch a o nebeskom Pacholiatku v jasličkách. Tu Salome už doma nevydržala. Chcela ísť hneď a vidieť krásne dieťa, o ktorom jej Obed s toľkou láskou

rozprával. Ale Obed chcel dieťaťu a jeho matke niečo darovať, preto Salome musela mať strpenie.

Kým sa starena náhlila obliecť sa, Obed rozdúchal pahrebu na ohnisku. Na otázku, čo to robí, odpovedal zadivenej Salome: „Či ti to neprišlo na um? Veď aj ja sa chcem krásnemu chlapčekovi a jeho matke niečím zavďačiť.“ Izmael išiel k ovciam po jahňa, a kam sa porozchodili ostatní, neviem. Ale ja nemôžem dlho otáľať, a preto som rozmýšľal, čo by som mohol najskoršie doniesť Márii. Zohrejem jej teda hrniec mlieka a vezmem jej aj čerstvého chleba.

Pravda, prišli poslední, ale svojím skromným darom sa zvlášť milo zavďačili. Salome hneď videla, že Obedov dar bol mladej matke najmilším, a preto mala ešte väčšiu radosť. Pri pohľade na spanilého chlapčeka v jasličkách stará žena zaslzila. Aký bol krásny! Ale aký chudobný! Salome nemohla ani oka odtrhnúť od sladkej tváričky nebeského Dieťaťa. Kľačala pri jasličkách a Obed jej ešte raz musel porozprávať všetko, ako sa im zjavil anjel a čo im o dieťati zvestoval. A keď Obed skončil, rozplakala sa od radosti...

Pastieri sa už dávno vrátili k čriedam, a Sanha a Salome ešte vždy kľačali s Máriou a Jozefom pri kolíske nebeského pacholiatka. A keď svitol deň, prišli sa do maštale pokloniť aj iní ľudia, ktorým pastieri zvestovali radostnú novinu. Všetci boli nevýslovne šťastní, keď hľadeli na nebesky krásneho chlapčeka, všetci sa mu klaňali a obetovali mu dary.

Vdp. Donatus Pfannmuller O.F.M.
Ilustrácie: J. Widor

Dieťatko Ježiš v živote svätých

Malý Ježiš nadovšetko miloval čisté a pokorné detské duše a štedro ich obdarovával milosťami. Sám si vybral za Matku najpokornejšiu a najčistejšiu z panien a skromného tesára za pestúna, aby sa stali jeho opatrovníkmi počas jeho detstva na zemi. Mnoho storočí potom na posilnenie ducha zbožnosti odmeňoval zázrakmi svojich verných služobníkov.

Sv. František sa spolubratmi adoruje Dieťatko Ježiša

Obzvlášť stredovek oplýval veľkými svätcami, ako napríklad sv. František z Assisi, svätý francúzsky kráľ Ľudovít, sv. Bernard, sv. Dominik, sv. Antonín, sv. Klára a iní. Pozrime sa bližšie na niekoľko faktov z ich života.

Vízie sv. Františka

Sv. František z Assisi, jeden z najcennejších klenotov svätej Cirkvi, bol už od svojho narodenia určitým odrazom Božieho Syna.

Uchovala sa legenda, v ktorej sa jeho trpiacej matke zjavil pekný mladík a prikázal chorú preniesť do stajne. Keď sa tak stalo, prišlo dieťa šťastne na svet, aby oslepilo svet leskom svojej svätosti.

Pokorný Boží služobník, ktorý sa zriekol všetkého pozemského a mával časté zjavenia počas modlitieb v lese alebo pustovni. Chudobného svätca navštevovala Matka Božia s Dieťatkom a sv. Jánom v spoločnosti anjelských chórov.

Keď v deň Božieho narodenia dal pokyn odslúžiť svätú omšu v maštali, uvideli prítomní Svätú rodinu a Dieťatko Ježiša na sene, naťahujúce ručičky ku svätcovi, ktorý ho radostne adoroval. Túto scénu stvárnil nemecký maliar na svojom obraze. (...)

Bozk Dieťatka

Svätá Katarína Sienská, čistá panna planúceho srdca, mala tiež túto veľkú milosť. Dieťatko Ježiš ju tak veľmi očarilo, zahŕňalo milosťami a považovalo za svoju drahú snúbenicu. Toto mystické zasnúbenie spracoval na svojom obraze známy taliansky maliar (Luini). Telo svätice odpočíva neporušené v Bologni a jej tvár nesie odtlačok bozku od Dieťaťa Ježiša.

Sv. Antonín chová malého Ježiška

Svätý Antonín z Padovy, ten anjelský mládenec, ktorý sa vzdal slávy a bohatstva, zložil sľub čistoty a stal sa rehoľníkom sv. Augustína a potom misionár rádu svätého Františka, túžiaci po mučeníckej smrti v Afrike, spovedník a kazateľ, obracajúci ľudské srdcia plamennou rečou, bol tiež obdarený nadprirodzenými milosťami.

Keď raz kvôli povinnostiam, ktoré mu uložili jeho predstavení, nemohol byť účastný na adorácii Najsvätejšej Sviatosti, počul z diaľky zvonček oznamujúci pozdvihovanie monštrancie, padol na kolená s vrúcnou vierou a láskou a následne Ježiš zázračne odstránil steny pred jeho očami a on uvidel nielen svätú Hostiu, ale aj svojho milovaného Krista vo viditeľnej podobe.

Inokedy, keď sa nestihol vrátiť do kláštora a nocoval v dome svojho známeho, zbožného občana Tisona de

Sv. Katarína Alexandrijská v spoločnosti Ježiša a Márie

Conti Sampierro, zbadal tento prechádzajúc okolo dverí izby svätca veľký jas. Prekvapený sa teda pozrel bližšie a videl svätca chovajúceho Božie Dieťa, ktoré ho objímalo ručičkami. Padol teda na kolená a adoroval tento nebeský úkaz. Všimol si ho svätý Antonín a požiadal ho, aby slávnostne prisahal, že počas svojho života o tomto zázraku nikomu nič neprezradí. Sampierro dodržal slovo, ale čoskoro po svätcovej smrti vyznal pod prísahou pred biskupom, čoho bol svedkom. Preto je tiež svätý Anton vždy zobrazovaný s malým Ježiškom na rukách.

Dieťatko Ježiš na oltári

Svätý František Saleský, pochádzajúci z významnej rodiny, prejavoval už ako dvojročný znaky veľkej zbožnosti a milosrdenstva. Nadovšetko milo-

Ježiš na ramenách sv. Krištofa

sa na prvý pohľad ničím nelíšil, bol tichý, čistý, voňavý ako kvet... a krátky. „Mám len jednu starosť, Tebe sa, Pane, zapáčiť a nemám iné želanie, než aby zo mňa mal radosť môj Božský Majster." To bolo jej krédo.

Pokorila sa ako dieťa a nič viac. Jej dôvera v milosrdenstvo bola nekonečná, verila, že maličkí budú súdení s veľkou ľahkosťou, predsa Pán Ježiš povedal: „Kto je maličký, nech príde ku mne." Celá sa teda odovzdala pre potešenie malého Ježiška, aby si s ňou robil, čo chce a žila v túžbe po spojení s ním. Dieťatko prijalo obeť tejto malej duše a pretože Mu neodoprela nič za svojho života, Ono jej neodoprelo nič po smrti. Svätá Terezka tak užíva toto privilégium a sype na zem lístky Božích kvetov.

MJ

val Najsvätejšiu Pannu a rád sa chválil tým, že sa na jej sviatok Nanebovzatia narodil a jeho zbožná matka ho ihneď odniesla do kostola na požehnanie. „Nech žije Kristus, moja Láska, Pán a Boh môj," to sú slová, ktoré mal neustále na perách.

Za svoju horlivú lásku bol tiež odmeňovaný, mával časté videnia, a keď raz slúžil svätú omšu na sviatok Božieho narodenia u sestier vizitiek, reholníčky videli archanjela Gabriela, ako mu asistoval a potom sa priznal, že Dieťatko Ježiš ho potešilo svojou prítomnosťou na oltári.

Obeť sv. Terezky

Ešte si spomeňme na mladučkú sväticu (...), tak všetkými uctievanú - sv. Teréziu od Dieťaťa Ježiša. Jej život

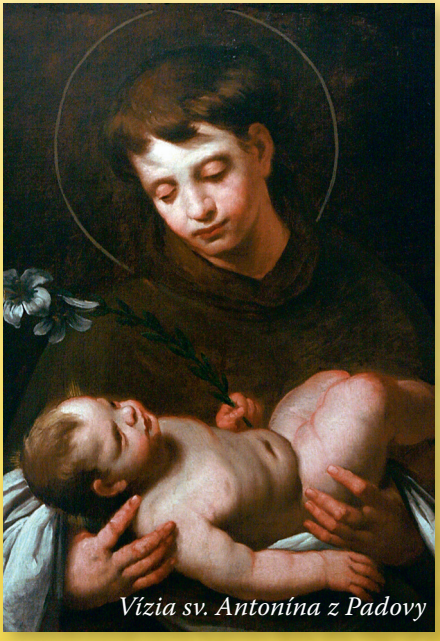
Vízia sv. Antonína z Padovy

Svätý Ján Bosco – duchovný obor

Pápež Pius XI. pri kanonizácii nazval sv. Jána Bosca „duchovným obrom“ a dodal: „V jeho živote sa stalo nadprirodzené takmer prirodzeným, nezvyklé zvyčajným.“ Pán Boh, posielajúc tohto obra na svet, si spravil z človeka XIX. storočia svojský žart. Bol to vek racionalizmu, socializmu, rozvoja vedy, ateizmu, opájania sa rozumom a jeho výtvormi. V tom čase Európou burácala revolúcia - vzbúrenci zosadzovali kráľov a ničili kráľovstvá, budovali demokraciu, odmietajúc Cirkev i Boha. Sv. Ján Bosco bol výrazným symbolom odporu proti tomuto „racionálnemu“ bezbožníctvu.

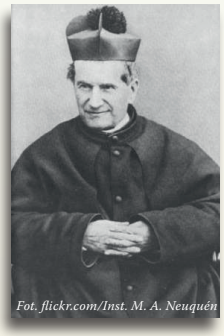

Fot. flickr.com/Inst. M. A. Neuquén

Sv. Ján Bosco sa narodil 16. augusta 1815 v Becchi, v osade patriacej do obce Castelnuovo d´Asti - 40 kilometrov od Turína. V neskoršej dobe bola obec premenovaná na Castelnuovo Don Bosco. Jeho otec František umrel, keď mal Ján sotva 2 roky. Jeho matka musela začať živiť troch synov: Antona, Jozefa a Jána. Za základ dobrej výchovy detí považovala náboženský život. Nevynechala žiadnu príležitosť, aby mohla chlapcom hovoriť o Prozreteľnosti a Božom súde. Vychovávala ich po sparťansky. Tvrdý život z nich urobil silných jedincov, necúvajúcich pred ťažkosťami.

Prorocký sen

V roku 1824, keď mal Ján 9 rokov, zjavil mu Pán Boh vo sne jeho budúce poslanie: Janko sa vo sne ocitol uprostred skupiny chlapcov, ktorí kričali a nadávali. Chcel ich utíšiť, začal kričať a hroziť im päsťami. Čoskoro sa k nemu priblížil vznešený, pekne oblečený muž, ktorý ho zavolal po mene a povedal: „Musíš si získať ich priateľstvo príjemnosťou a dobrotou, nie buchnátmi. Namiesto toho im začni rozprávať o ohavnosti hriechu a kráse cnosti.“

O niekoľko rokov už mladý Ján Bosco použil túto radu k dosiahnutiu svojho cieľa. Vidiac, ako veľmi sú medzi jeho súčasníkmi populárni akrobati a cirkusanti, začal ich s povolením svojej matky napodobňovať. Týmto spôsobom lákal postávajúcich do svojich osídiel a zabával ich počas nedieľ a sviatkov, prepletajúc akrobacie

(robil náročné saltá, chodil po rukách, ako žonglér ukazoval rôzne triky a ako povrazolezec skákal, behal a tancoval na lane, stál na jednej nohe) modlitbami, nábožným spevom a „kázňami“, ktoré predtým počul v kostole. V rokoch 1831 - 1835 ukončil základnú školu Castelnuovo a pokračoval na strednej v Chieri. Nenájduc finančných podporovateľov, musel si privyrábať v rôznych fabrikách, aby mohol urobiť záverečné skúšky a zaplatiť vyučovanie. Musel tiež myslieť aj na vlastnú obživu, a tak si privyrábal ešte dávaním súkromných hodín druhým. Po ukončení strednej školy bol Ján prijatý do vyššieho teologického seminára v Turíne. Tu pod vedením sv. Jozefa Cafassa, prednášateľa a spovedníka, činil významné pokroky v kresťanskej dokonalosti.

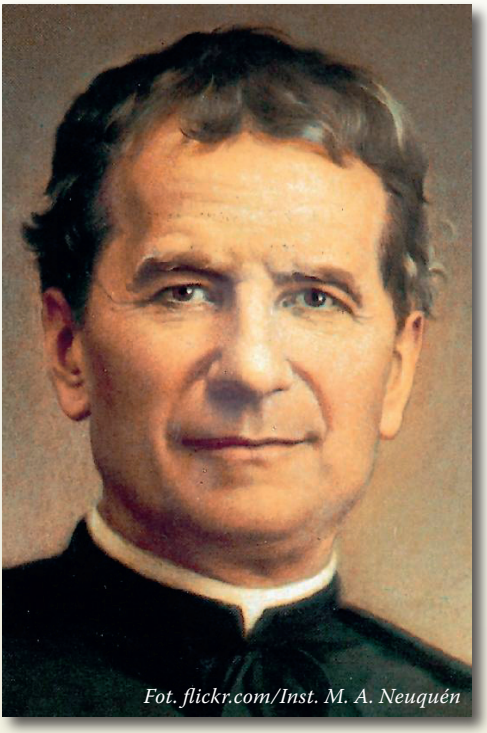

Fot. flickr.com/Inst. M. A. Neuquén

Kaplán a vychovávateľ

Záchrana morálne spustnutých chlapcov - to bol zámer, ktorý ovládal jeho myseľ od najmladších rokov. Vychovávateľské úsilie sv. Jána Bosca, ako aj jeho láska k mládeži, priniesli krásne plody počas jeho pobytu v Turíne, kde sa ako kaplán (svätenia obdržal v roku 1841) zaoberal mládežou z ulice, pre ktorú zorganizoval oratórium, ktoré sa stalo strediskom života mládeže; kombinujúc modlitby, vyučovanie, prácu, zábavu, tvorivosť i odpočinok. Počas 15 rokov vytvoril nezvyčajné spoločenstvo, ktoré sa staralo o opustenú a chudobnú mládež. Následne vybudovali firemné školy, dielne a učebné ústavy, avšak predovšetkým sa zrodila metóda výchovy kňaza Bosca, nazvaná preventívnym systémom, postaveným na troch pilieroch: láske, rozume a nábožnosti. Svätec požadoval od chlapcov zdokonaľovanie sa, aktívne plnenie voľného času a tvorivosť.

„Rýchlo do ústavu!“

Napriek ohromnej milosti, titanskej pracovitosti a sily vôle, nemal to ľahké. Úradníci robili problémy, majitelia budov a správcovia nehľadeli na hlučnú a zanedbanú mládež s potešením. K tomu sa pridružili problémy zo strany kňazských spolubratov.

Známy je prípad, keď dvaja z nich považovali otca Jána za osobu psychicky narušenú. Dohodli sa na in-

trige, pomocou ktorej ho chceli dať odviesť do ústavu pre duševne chorých. Dohodli sa so zamestnancami ústavu, že ho vlákajú do koča a odvezú ho „od povinností". V ústave si ho potom mali dlhší čas podržať. A tak navštívili otca Jána a pozvali ho na vychádzku. Nevedeli však, že svätec dokázal čítať v zámeroch a myšlienkach svojich blížnych. Keď podišli ku koču, Ján odstúpil nabok, aby dal prednosť. Kapláni nasadli do koča a on za nimi zavrel dvere a zakričal na kočiša:

„Rýchlo do psychiatrického ústavu!" Časom sa „žart" vyjasnil, ale efekt bol dostatočný na to, aby sa tí dvaja už nikdy nepokúsili vybabrať s Donom Boscom.

Dar čítania myšlienok

To, čo okolie na sv. Jánovi znepokojovalo, ale aj fascinovalo, to bol jeho dar čítania myšlienok a dar poznania budúcich udalostí. Stačilo, aby sa na niekoho len pozrel a už mohol popísať jeho myseľ, záujmy a duchovný stav. Jeden z jeho nových zverencov povedal komusi s pohrdlivým úškľabkom:

„Ak je ten Don Bosco taký múdry a vševediaci, že pozná moje hriechy, nech ich vymenuje."

Svätec sa zrazu naklonil ku chlapcovi a povedal mu celé „litánie" hriechov, zanedbaní a priestupkov, vrátane tých najskrytejších.

Plody sv. Jána Bosca

Pracovitosť sv. Jána Bosca priniesla krásne plody. Svätý založil dve združenia - Zbožné bratstvo sv. Františka Saleského pre mestskú mládež (1859, saleziáni) a Združenie dcér Panny Márie Pomocnice kresťanov pre dievčatá (1872).

Má tiež veľké zásluhy v šírení dostupnosti katolíckej literatúry. Začal s vydávaním životopisov svätých a pápežov. Potom pokračoval vydávaním Katolíckeho čítania na každý mesiac.

Od roku 1877 začal vydávať pre všetkých priateľov svojho diela mesačník, Saleziánsky bulletin. Všetky tlače, ktoré vyšli s pomocou sv. Jána Bosca, zahrnujú 1174 titulov, z toho on sám napísal 130 knižiek a brožúrok. Jeho návod na cestu k svätosti - posvätenie sa skrze prácu a svedomité plnenie povinností voči štátu, priviedli k sláve oltára okrem iných aj sv. Dominika Savia, sv. Mariu Dominiku Mazzarellovú, sv. Alojza Orioneho, bl. Michala Rua.

Nadprirodzené dary

Prozreteľnosť sa postarala otcovi Boscovi aj o nadprirodzené dary. V čase kanonizačného procesu očití svedkovia do detailov opisovali prípady uzdravenia slepých, hluchých, chromých, porazených, nevyliečiteľne chorých. Vieme najmenej o jednom vzkriesení mŕtveho. Svätý obdržal nakoniec aj dar bilokácie.

Jednako najviac známy je jeho dar čítania v ľudských mysliach, ktorý používal každý deň, ako aj dar videnia budúcnosti.

***

Sv. Ján Bosco odišiel zo Zeme do Neba 31. januára 1888 v Turíne. Pápež Pius XI. ho beatifikoval v roku 1929 a 1. apríla 1934 dokončil jeho svätorečenie. Liturgický sviatok pripadá na 31. januára.

BB

A Slovo sa Telom stalo

„Et verbum caro factum est et habitavit in nobis.“ (A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami.)

Ako ľudia ponorení do života zisťujeme, že sme poznačení hriechom. Vidíme to na našich slabostiach, nerestiach, na zlozvykoch. Základom tohto je jednoducho pýcha, ktorá je hriechu vlastná. Jej vrcholom bol moment zlyhania našich prarodičov Adama a Evy v rajskej záhrade, ktorý na sebe od tej chvíle nesieme. Lenže toto všetko nás veľmi často uzatvára do seba, izoluje od druhých. Hriech odlučuje človeka nielen od Boha, ale aj ľudí navzájom. Ako ináč možno vysvetliť „izolovanosť“, samotu, ktorú uprostred svojich domovov aj v tomto čase prežíva toľko ľudí? Ako ináč pochopiť roztržku medzi telesnými pudmi a duchovným životom? Každý z nás podlieha tejto kliatbe a pociťuje ju uprostred každodenného života.

Sv. evanjelium nám však prináša radostnú zvesť: *„Boha nikto nikdy nevidel. Jednorodený Boh, ktorý je v lone Otca, ten o ňom priniesol zvesť.“* (Jn 1, 18) Predstavy o tom, ako správne prežívať život, nemajú základ vo mne, v mojej ohraničenosti, ale uprostred neútulnej maštale Božského Dieťaťa. Sv. Bernard hovorí: *„Boha nikto nikdy nevidel. My sme ho videli ležať v jasliach.“* Boh sám teda koná neuveriteľnú vec: prichádza riešiť toto naše biedne položenie.

Benedikt XVI. hovorí: *„Boh je taký veľký, že sa môže stať malým. Boh je taký mocný, že sa môže urobiť bezmocným a prísť nám v ústrety ako bezbranné dieťa (...) Zrieka sa svojho majestátu a zostupuje do maštale, aby sme ho mohli nájsť.“*[1] Tam, uprostred neútulnej maštale a medzi nerozumnými zvieratami, leží jediný základ a zmysel nášho života.

„Verbum caro factum est“ – Ježiš Kristus, ktorý existoval od večnosti, sa stal *„faktom“*, realitou uprostred tohto nášho rozdelenia. A to až do takej miery, že berie na seba tú prirodzenosť, ktorú treba liečiť od poškvrny hriechu. Jediný Boh teda prináša život, ktorý nie je uzatvorený do ľudskej ohraničenosti či obmedzený na úzky kruh vyvolených. Narodenie Bohočloveka *„je svetlom, ktoré žiari a pretrháva hmlu, rozptyľuje temnotu a dovoľuje chápať zmysel i hodnotu*

[1] Benedikt XVI.: Homília na Vigíliu Narodenia Pána 2005

našej existencie a našich dejín.“[2] Sme pozvaní, aby sme vstúpili do jeho príbytku. Taký krok však môže urobiť len pokorný človek, pretože Kristus nás volá, aby sme sa vrátili do maštale. A to je často pokorujúca skúsenosť. Až tu však spoznáme, že v tomto dieťati sa nás dotýka Boh. Skrze jednorodeného Syna Boh zasahuje naše konkrétne „maštale“, v ktorých sa nachádzame - tie, kde má človek pomýlené vízie o svete, o sebe a o Bohu, a aj tie, kde driemu nerozumné zvieratá našich nízkych vášní. Tu tiež zisťujeme, že akokoľvek sme na tom, On sa chce narodiť práve tam, aby dal všetkému poriadok a priniesol liek.

Keď sv. František postavil prvé jasličky, ako Jezuliatko použil bábiku. V momente, keď začal kázať, jeho spolubrat mal videnie: videl, ako sv. František pristúpil k bábike a ona sa zobudila k životu. Dieťa na neho pozeralo a milo sa usmievalo. Aj my budeme v týchto dňoch sviatkov Narodenia Boha Ježiša Krista často u duchovných jasieľ, ktoré sa sprítomňujú na oltári, v obeti sv. omše.

Dovoľme teda Dieťaťu Ježiš, aby zavítalo do nášho srdca. Zvlášť, ak nosíme v duši len akúsi bábiku znázorňujúcu Ježiša.

Sv. Josemaria Escrivá hovorí: „*Existuje jediný prostriedok, ako spoznať Ježiša: stýkať sa s ním.*“[3] Počas Vianoc budeme prijímať Najsvätejšie Telo Pána Ježiša a jeho predrahú Krv. Nechajme sa mu dotknúť, dovoľme mu, aby sa pýtal na naše bolesti, na konkrétne trápenia a ťažkosti. On nás potom povedie ku konkrétnym krokov voči ľuďom: k návšteve osamelých, podelení sa o hojnosť jedla či darčekov, venovaním svojho času, úsmevu, milého slova.

Neupadajme teda do akejsi rozprávkovej idylky, neuzatvárajme sa do vysnívaných chvíľ. Treba na Vianoce hľadieť reálnym pohľadom. Znamená to v prvom rade privítať Spasiteľa v svojom srdci – žiť v milosti posväcujúcej.

Načo nám budú rozprávkové Vianoce, ak sa naša duša bude nachádzať v zajatí hriechu? Načo sa budeme tváriť spokojne a radostne pred našimi blížnymi tri či štyri dni, ak pod týmto pozlátkom drieme svár a nerest, ktoré sa po ich skončení opäť naplno rozhoria?

Nájdime odvahu na skutočne božské prežitie Vianoc, ktoré pramenia len zo srdca patriaceho Ježišovi. A pamätajme ešte na jedno. V týchto dňoch je zvykom navštíviť betlehem umiestnený v kostole. Keď budeme stáť na tom mieste, pozerajme na Pannu Máriu. Ju prosme, nech nás naučí svojmu svätému mlčaniu a poklone prejavenej Pánovi. Aby sme sa dokázali klaňať Kristovi nielen pri jasliach, ale aj počas nosenia každodenného kríža.

Prajem všetkým vám, drahí čitatelia, ktorí ste v spojenectve s Pannou Máriou, milostiplné a požehnané Vianoce.

o. Radovan Rajčák

[2] porov. Benedikt XVI.: Urbi et Orbi 2008

[3] porov. Brázda 662

PREMIETANIE FILMU FATIMA – POSOLSTVO STÁLE AKTUÁLNE

Od septembra opäť pokračujeme s premietaním filmu Fatima – posolstvo stále aktuálne od režiséra Jarosława Mańku, pre ktorý sme vďaka pomoci štúdia Seman TV pripravili slovenský dabing. Premiéra sa konala 13. mája 2018 v Prešove za účasti otca biskupa Babjaka. Odvtedy bol film premietaný aj v Košickej, Spišskej, a Trnavskej diecéze. V prvej polovici roka 2019 plánujeme pokračovať v ďalších slovenských farnostiach. Ak máte záujem, aby bol

film premietaný aj vo Vašej farnosti, dajte nám vedieť.

HRDÍ NA RODINU

Nadácia Slovakia Christiana bola spoluorganizátorom pochodu Hrdí na rodinu, ktorý sa uskutočnil 14. júla

2018 v Bratislave. Jeho cieľom bolo verejne vyjadriť, že rodina je skutočne úžasná a výnimočná, lebo sa v nej rodia a najlepšie vychovávajú deti a inde sa to lepšie nedá. Nič iné nie je také výnimočné a žiadne iné priateľské vzťahy sa rodine založenej manželstvom muža a ženy nevyrovnajú. Rodina si zaslúži výnimočné postavenie. Spolu sa na pochode zúčastnilo niekoľko tisíc ľudí a osobne ho svojou účasťou podporil aj otec Marián Kuffa, ktorý v kapucínskom kostole slúžil svätú omšu. Hlavnými organizátormi podujatia boli Anton Chromík, predseda Aliancie za rodinu a Marek Nikolov, predseda združenia Pastor bonus.

LETNÁ AKADÉMIA TFP (TRADITION, FAMILY, PROPERTY) V RAKÚSKOM GAMINGU

V dňoch 12.–18. augusta 2018 sa v stredovekom kartuziánskom kláštore v rakúskom mestečku Gaming konala Letná akadémia - vzdelávacie stretnutie mladých členov a dobrovoľníkov združenia TFP (Traditio, Familia, Proprietas). Účastníci si vypočuli prednášky na témy spojené so vznikom,

priebehom a tragickými následkami Sorbonskej revolúcie v roku 1968. Čestnými hosťami konferencie boli v tomto roku biskup Athanasius Schneider z Kazachstanu a kňaz Paul Oldenburg z bruselskej kancelárie Federácie Pro Europa Christiana. Zo Slovenska sa na konferencii zúčastnili zástupcovia Nadácie Slovakia Christiana.

SEMINÁR O SÚČASNÝCH OHROZENIACH RODINY

Dňa 26. novembra sme s pomocou našich priateľov z poľskej právnickej organizácie Ordo Iuris usporiadali seminár s názvom „Ohrozenia rodiny v sekulárnom štáte“. Právnik Tymoteusz Zych vystúpil so svojou prednáškou venujúcou sa právnickej obrane rodiny, života a slobody svedomia, ako aj s prednáškou o nebezpečenstvách tzv. Istanbulského dohovoru ako trójskeho koňa neomarxizmu. Právnik Patrik Daniška z Inštitútu pre ľudské práva a rodinnú politiku vo svojej prednáške vysvetlil právne aspekty domáceho vzdelávania a výchovy detí. Seminár sa konal v Bratislave v Dome Quo vadis, záznam z neho bude verejne dostupný na internete – na našom YouTube kanáli Slovakia Christiana.

POMÔŽTE NÁM S KNIŽNICOU!

Máte doma knihy, ktoré už neplánujete čítať? Poznáte niekoho, kto by bol ochotný darovať knižnicu?

Ozvite sa nám!
tel.: 02 / **222 000 63** (po-pia 8.30-16.00 hod.)
e-mail: redakcia@spojenectvosmariou.sk

Vytvárame v nadácii knižnicu s portfóliom náboženských, politických, filozofických a historických kníh, ktoré nám budú pomáhať pri práci na duchovnej osvete. Vopred ďakujeme za ochotu!

Pani Božena z Geče sa úprimné teší a podporuje nás i do budúcna. Svoju radosť zdieľa týmito slovami:

Sama Prozreteľnosť Božia Vám vnukla, že veľmi túžim po relikvii svätého pátra Pia-veľká vďaka. Veľmi si vážim a cením, že obetujete sv. omše za dobrodincov a za tých, čo sú s Vami spojení duchovne-myslím na Vás a zverujem Vás do presvätých rúk a rán nášho Pána Ježiša, aby Vás žehnal vždy a všade na každom kroku. Som len obyčajný smrteľník-žasnem nad Vašou prácou.

Božena

Pán Stanislav z okresu Šaľa nám napísal:

Môj brat bol v Šali do ktorej sa vrátil pracovať po tom, keď ako profesor v Brezne odmietol podpísať listinu, ktorou mal vystúpiť z cirkvi.

Stanislav

Pán Jaroslav z Banskej Bystrice bol so svojou manželkou v sviatostnom manželstve vyše 60 rokov:

Ďakujem Vám za všetky zásielky, ktoré som od Vás obdržal, najmä za obraz Panny Márie Fatimskej. Žijem z dôchodku, s ktorým musím kalkulovať. Mám už totiž 84 rokov. Dôchodok sme s manželkou míňali na lieky, pretože bola nemocná a 10 rokov som sa o ňu staral. S manželkou som prežil 61 rokov sviatostného manželstva. Odišla z tohto sveta pred dvomi mesiacmi vo veku 83 rokov. A tak môj dôchodok na živobytie nestačí.

Jaroslav

Pani Anna zo Spišskej novej Vsi žije už 62 rokov v manželstve:

Milí priatelia! Mám 80 rokov a manžel 86, a naše manželstvo trvá už 62 rokov. Preto úplne súhlasím s vydávaním uvedeného časopisu. Nech dobrotivý Boh žehná Vše ďalšie kroky i myšlienky.

Anna

Pani Elena zo Zvolena napriek ťažkostiam a pokročilému veku je vďačná Bohu a posiela tento odkaz:

Úvodom vás pekne pozdravujem a ďakujem za váš obsažný, sprievodný list, ktorý je pre mňa veľmi poučný. Za svojho života som nemala to šťastie dostať sa k takému širokému výkladu katolíckeho učenia (nebohý manžel bol tolerantný, ale ateista). Boli sme 47 rokov spolu. Teraz vo vysokom veku rada čítam a veľmi ma táto téma zaujíma. Po osemdesiatke som prišla o sluch, aj keď mám strojček, dobre som počula len jedného pátra, ktorý mal dobrý hlas. Pred rokom som prekonala infarkt a všetko sa zmenilo. Do kos-

tola už nemôžem ísť, moja chôdza je neistá. K lekárom len s doprovodom. Stará sa o mňa syn, ktorý býva neďaleko. Navštevuje ma moja dlhoročná priateľka a stará sa o moje duševné dobro. Raz za pol rok privedie ku mne aj pátra, ktorý sa so mnou porozpráva a sa spoločne sa modlíme. Veľmi mi to pomáha. Som vďačná. Tak isto aj vám, že zreteľne rozumiem vašim slovám. Prajem vám hlavne zdravie, nech sa vám darí vo vašej práci.

Elena

Pani Magdaléna z Prešova reaguje na vydanie časopisu:

Vynikajúci rozhovor s tou ženou, čo sa hnevala na Cirkev, že jej nechceli udeliť rozhrešenie. Cirkev nemôže zmeniť ani jedno písmenko z Jeho učenia. Presne tak! Som 46 rokov vydatá, je to obeť v mnohých veciach. Rozdiel je randenie, rozdiel je žiť a byť rodičom a plniť si povinnosti.

Magdaléna

Pani Jolana z Humenného, je krásnym svedectvom toho, ako skutočne prežiť manželstvo:

Ďakujem Vám z celého srdca za Váš krásny časopis. Je to časopis skutočného priebehu života, ktorý dnes tak veľmi chýba mladej generácii, ktorá si ničí svoj život a svoju čistotu srdca, tela a svedomia a taktiež svoju krásnu mladosť. My sme s manželom prežili 53 rokov spoločného života a nikdy som sa mu nehanbila pozrieť rovno do očí. Spoznali sme sa na krížovej ceste v kostole. Na Povýšenie svätého Kríža sme po jednoročnom zoznamovaní mali svadbu. Touto krížovou cestou sme prešli v dobrom aj v zlom, ako sme si navzájom sľúbili. Dobrého bolo až veľa a aj napriek tomu, že sme nemali deti, tak na Pána Boha sme nezanevreli. Ešte viac nás to spojilo v modlitbe svätého ruženca. Spovede na prvé piatky a prvé soboty sme si vykonávali aj za totality. Za to patrí moja vďaka Pánu Bohu a mojím rodičom, že som vyrastala v takej rodine, čo s ružencom v ruke aj zaspali. Keď som bola raz na púti, tak som svojmu manželovi tiež kúpila ruženec k narodeninám so želaním: tu máš reťaz do neba, aby ťa po smrti neťahali na cibuli, ale na ruženci. Môj manžel zomrel na prvý piatok a na prvú sobotu-na Hromnice mal pohreb. Je to už 12 rokov, čo som sama.

Jolana

Redakčne krátené, celá mená autorov sú známe redakcii.

ADRESA REDAKCIE:
ul. Palackého 4
811 02 Bratislava
tel.: 02 / 222 000 63

E-MAIL:
redakcia@spojenectvosmariou.sk

Slovensko: **Mladý kňaz mediálnou tvárou boja proti celibátu**

V septembri tohto roku sa v slovenských i zahraničných médiách veľmi veľa popísalo o mladom kňazovi Michalovi Lajchovi z obce Kľak, ktorý začal kampaň za zdobrovoľnenie celibátu, respektíve svätenie ženatých mužov na kňazov. Niekoľko dní pred uvedením svojej knihy publikoval na sociálnej sieti Facebook odhalené časti svojho tela a chválil sa novým tetovaním. Hoci si kňaz Lajcha pred médiami a na sociálnych sieťach sťažuje na svoje následné suspendovanie, ku ktorému jeho diecézny biskup pristúpil, zároveň dodáva, že išlo o dlho pripravovanú akciu a že sa sám chcel nechať suspendovať, arcibiskupský úrad ho však predbehol. Ako ďalej na internete uvádza: „Vydal som knihu, ktorú som potreboval čo najviac zverejniť. To je celé. Inak by zapadla prachom."

Slovensko: **Arcibiskup krivo obvinený z pedofílie**

V súvislosti so zahraničnými podozreniami na zneužívanie detí katolíckymi duchovnými upozornil odpadlícky kňaz Miroslav Kocúr v jednom rozhovore na „slovenského biskupa" o ktorom vie, že zneužil šesťročné dieťa. Tiež spomenul, že prípadom sa zaoberali televízni novinári, ale na nátlak Cirkvi nebola relácia na túto tému odvysielaná.

V reakcii na tieto informácie publikoval košický gréckokatolícky Eparchiálny úrad toto stanovisko:

„V novembri 2017 bola na Eparchiálny úrad v Košiciach ohlásená návšteva veriacich s gratuláciou k jubileu vladyku Milana Chautura, spojená so žiadosťou, aby mohla byť zaznamenaná pre televízny program Návraty a stretnutia. V skutočnosti však neprišla ohlásená skupina, ale len jedna pani s kameramanom. Vladyka ich prijal, návšteva sa odvíjala v pokojnej atmosfére, avšak v jej závere dotyčná pani pred kamerou obvinila Mons. Chautura zo sexuálneho obťažovania v čase jej detstva. Vladyka toto obvinenie jednoznačne odmietol. Ukázalo sa, že stretnutie bolo zinscenované podvodom, pre celkom iný účel, aj inú reláciu." (...)

Pre Tlačovú kanceláriu KBS vladyka Chautur ďalej dodáva:

„Žiadneho zneužitia som sa nedopustil, nebránil som sa ani vyšetrovaniu polície, jednoducho nemám čo skrývať. Napriek všetkému som vo vnútri pokojný. Aby sa nešírili zbytočné dohady a klebety, eparchiálny úrad dal vyhlásenie, kde sme celú vec jednoducho popísali, a každý si môže prečítať, o čo vlastne išlo. Dalo sa očakávať, že skôr alebo neskôr túto vec niekto zverejní. Ale tak, ako som obvinenie odmietol, keď prišli nakrúcať dané video, odmietam ho aj teraz. Rozhodne. Ale zároveň s pokojom."

USA**: Väzenie za odhováranie od potratov**

Otec Stephen Imbarrato bol v súvislosti so svojimi protipotratovými aktivitami v jednej z washingtonských potratových kliník odsúdený na týždeň väzenia. Spolu s ďalšími dvoma pro-

life aktivistami bol obvinený z nelegálneho vstupu na pozemok potratovej kliniky, ku ktorému došlo v decembri minulého roka. Kňaz sa snažil odhovoriť ženy od potratu a pomôcť im prijať ich nenarodené deti.

Počas svojho týždenného pobytu vo väzení sa otec Imbarrato modlil na provizórnom ruženci, ktorý si vyrobil z igelitovej tašky. „Pomodlil som sa nespočetné množstvo ružencov, Koruniek k Božiemu milosrdenstvu, modlitieb Anjel Pána a rozjímal som nad utrpením Krista a nad tragédiou zabíjaných nenarodených detí. Po vynesení rozsudku ho odmietol vymeniť za peňažnú pokutu. Počas rokovaní povedal sudcovi: „Bude mi cťou ísť do väzenia, ak vďaka tomu bude hlas nenarodených detí počuť."

Nemecko: **Ďalší biskup povoľuje prijímanie Eucharistie pre protestantov**

„Prijímanie Eucharistie protestantmi je v niektorých prípadoch možné," hovorí biskup Essenska Franz-Josef Overbeck. Ide o ďalšieho nemeckého hierarchu, ktorý pripúšťa k prijímaniu stúpencov Lutherovej revolúcie. Tento biskup napísal duchovným svojej diecézy špeciálny list, v ktorom vyslovuje súhlas s podávaním prijímania protestantom v niektorých prípadoch. Odporučil tak uviesť do praxe neformálny návod, ktorý nemecká biskupská konferencia publikovala na konci júna 2018.

Touto cestou sa po publikovaní dokumentu vydalo už niekoľko nemeckých diecéz. Okrem essenskej ide o diecézy Paderborn, Hamburg, Magdeburg, Osnabrück, Bamberg, Münster a Würzburg.

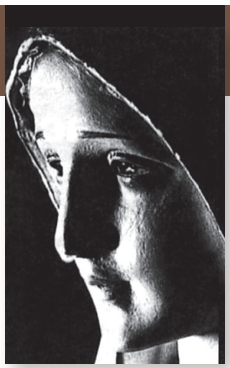

Francúzsko: **Islamský terorista podporoval prezidenta**

Vo volebnej kampani politického zoskupenia prezidenta Francúzska Emmanuela Macrona vystupoval islamský terorista s napojením na alžírske teroristické organizácie. Nebezpečný islamista mal podporovať politickú stranu „Republika, vpred!" pred vlaňajšími parlamentnými voľbami, a to aj napriek tomu, že bol hľadaný tajnými službami.

Muž bol veľmi aktívny, organizoval napríklad volebné mítingy ministra pre digitalizáciu, ktorý je zároveň potomkom marockých imigrantov. Ako je možné, že tajné služby nezaregistrovali tieto aktivity islamistu? Francúzske médiá vzniesli podozrenie, že to bol práve minister pre digitalizáciu, ktorý svojmu kolegovi zariadil odstránenie zo zoznamu nebezpečných osôb, ale tiež mu pomohol získať francúzske občianstvo.

Francúzsko - nazývané tiež najstaršou dcérou Cirkvi - sa po odmietnutí kresťanstva stále viac a viac dostáva do područia islamu.

Sprac. VK

Prosíme o modlitbu „Otče náš" a „Zdravas, Mária ..." na úmysel odčinenia za každý pohoršujúci a urážlivý čin voči Pánovi Ježišovi a jeho Matke a tiež za prenasledovaných kresťanov.

Pútnické miesto Modranka

Na juh od Trnavy sa nachádza pútnické miesto Modranka, v ktorom bola oddávna uctievaná Loretánska Panna Mária. Obec patrila od 13. storočia mestu Trnava a je v súčasnosti jej mestskou časťou. Farský kostol je zasvätený Svätej Trojici a bol postavený v rokoch 1650 – 1657. V roku 1659 bola ku kostolu pristavená loretánska kaplnka. Krátko po jej vzniku bola do nej prenesená bronzová socha Panny Márie, kópia milostivej sochy z talianskeho Loreta. Počas drancovania mesta povstaleckým tökölioviským vojskom socha zmizla a bola následne nahradená drevenou sochou Panny Márie. Anjeli, umiestnení nad hlavou Panny Márie, držia nápis:

PARENS LIBERA TUOS A PESTE, FAMER, IGNE ET BELLO (Božia Rodička, vysloboď nás od moru, hladu, ohňa a vojny).

Pútnici sa v hojnom počte začali utiekať k milostivej soche Panny Márie v Modranke hlavne počas vpádu tureckých vojsk v roku 1683, v čase bitky o Viedeň. A na oboch miestach sa zázračným spôsobom podarilo prekonať útok moslimského vojska. Ľudia prosiaci Pannu Máriu o pomoc videli, ako kraj nečakane zahalila hustá hmla a zmiatla útočníkov, takže odtiahli. Pápež Inocent XII. v roku 1695 vyhlásil Modranku za pútnické miesto a udelil všetkým veriacim úplne odpustky za zvyčajných podmienok. Na pamiatku záchrany pred moslimskými hordami trvali púte až do polovice 18. storočia.

Po roku 1783 na základe nariadení osvieteneckého cisára Jozefa II púte zanikli. Po roku 1808 boli však obnovené. V prvej polovici 19. storočia Kostol Najsvätejšej Trojice niekoľkokrát vyhorel.

V päťdesiatych rokoch 20. storočia bola postavená prístavba kostola. Lurdská jaskyňa, vybudovaná pred kostolom, je z roku 1944.

Púť v Modranke sa organizuje vždy druhú májovú nedeľu. Panna Mária, tak ako aj v minulosti, ochraňuje slovenský národ od zlého. Prosme ju o ochranu tak, ako naši predkovia počas tureckých vpádov. Ona na nás nezabudne.

BM